

*dar mare a lu Dumnezeu*⁷⁷. Semnificația acordată în tipăritura coresiană sintagmei *credință dereaptă* va trebui înregistrată de lexicografi.

TÂLCUL EVANGHELIILOR
(L'EXPLICATION DES ÉVANGILES)
ET
MOLITVENICUL ROMÂNESC
(RECUEIL DE PRIÈRES ROUMAINES). NOTES PHILOLOGIQUES

(Résumé)

Portantes sur ces deux écrits publiés par Coresi, les notes de l'auteur traitent des sujets variables: 1) la soi-disant présence d'une prière archiépiscopale dans le *Molitevnic* (l'hypothèse de Zamfira Mihail); 2) la relation, également fictive, entre le text imprimé et le texte manuscrit de Cociuba Mare (l'hypothèse de Florian Dudaș); 3) la vraie signification d'une nouvelle appartenant à l'épiscopat de Georges de Sângiordz; 5) la leçon *Iisus*; 6) les mots qui ne sont pas consignés dans les ouvrages lexicographiques; 7) le syntagme *la vraie croyance*.

Cuvinte-cheie: molitvă arhierescă, *Cazania* lui Varlaam, Gheorghe de Sângiordz, lecțiunea *Iisus*, *credință dreaptă*.

Mots-clés: prière archiépiscopale, *Recueil d'homélies* de Varlaam, Georges de Sângiordz, la leçon *Iisus*, *la vraie croyance*.

*Institutul de Lingvistică
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
al Academiei Române
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

Cristinel Sava

OBSERVAȚII ÎN LEGĂTURĂ CU DATAREA CELEI MAI VECHI VERSIUNI
ROMÂNEȘTI A *CUVÂNTULUI LUI IPOLIT*

1. INTRODUCERE

Din secolul al XVIII-lea, ni se păstrează un text intitulat *Cuvântul lui Ipolit, papa al Romei, pentru sfârșitul lumii și pentru Antihrist și pentru a doua venire a Domnului nostru I<su>s H<risto>s*¹. El reprezintă traducerea românească a unei

⁷⁷ *Ibidem*, p. 194.

¹ Acesta este titlul textului în varianta prescurtată, pe care o discutăm în articolul de față. În varianta integrală, titlul este *Cuvânt a sfântului sfânt mucenic Ipolit, papa de Roma, pentru sfârșitul lumii și pentru Antihrist și pentru a doua venire a Domnului nostru I<su>s Hr<is>tos*.

omilii² de la sfârșitul secolului al IV-lea³, scrisă de un autor anonim, cunoscut în literatura de specialitate sub numele de Pseudo-Hipolit, și atribuită părintelui bisericesc Hipolit. *Cuvântul lui Ipolit* se întâlnește în șapte manuscrise din colecțiile Bibliotecii Academiei Române (redate în continuare în ordinea cronologică a scrierii lor): ms. rom. 2513 BAR, ms. rom. 2516 BAR, ms. rom. 2596 BAR, ms. rom. 4241 BAR, ms. rom. 5385 BAR, ms. rom. 1536 BAR și ms. rom. 2102 BAR. Cele șapte manuscrise se împart în două versiuni: o versiune integrală (mss. 4241, 5385, 1536) și o versiune prescurtată (mss. 2513, 2516, 2596, 2102). Într-un articol anterior⁴, am descris manuscrisele versiunii prescurtate (patru la număr) și am realizat o filiație parțială; descrierea manuscriselor versiunii integrale (restul de trei) și filiația lor se pot găsi în volumul lui Doru Mihăescu⁵.

În articolul de față vom face câteva observații legate de datarea singurelor două manuscrise, aparținând versiunii prescurtate, care nu sunt datate exact: ms. rom. 2513 BAR și ms. rom. 2516 BAR. În articolul nostru citat mai sus, redam o filiație parțială în care asupra raportului dintre cele două manuscrise plana incertitudinea: este ms. rom. 2516 BAR la originea ms. 2513 BAR sau, din contră, este o copie a acestuia, reprezentând o ramură separată care nu a avut continuitate în manuscrisele ulterioare? În urma datării aproximative propuse în prezentul articol, acest aspect va fi lămurit.

2. OBSERVAȚII PRIVIND DATAREA MS. ROM. 2513 BAR

În privința ms. rom. 2513 BAR, știm doar numele copistului și locul unde a fost transcris: „Smeritul întru <i>er<o>monahi, chir Serafim, eclis[i]i<a>rh ot Bistriți” (f. 228, în criptogramă)⁶. S-au propus mai multe datări, pe care le vom analiza mai jos.

În 1959, Ștrempel considera că acest manuscris a fost scris spre sfârșitul sec. al XVII-lea⁷, chiar dacă nu era de acord cu data înscrisă pe cotorul manuscrisului – 1689. Acest an a fost considerat data copierii manuscrisului pe baza unei însemnări în criptogramă de la f. 169: „Ruca Serafimu <i>er<o>monah”⁸, însă, după cum

² Titlul grecesc al acestui text este *Τοῦ μακαριωτάτου Ἱπολύτου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος λόγος περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*.

³ De-a lungul timpului, au fost propuse mai multe datări (secolul al VI-lea – al IX-lea), însă noi am reținut datarea argumentată în Gennari, *Aspetti*, și anume secolul al IV-lea. La această dată s-au raliat cercetările mai recente (Andrei, *De Antichristo*, și Bădiliță, *Metamorfozele*).

⁴ Sava, *Cuvântul lui Ipolit*.

⁵ Mihăescu, *Cronografele*, capitolul „Cronograful Mitropolitului Dimitrie al Rostovului (Dmitrij Rostovskij)”, p. 243–267. Descrierea manuscriselor care conțin *Cuvântul lui Ipolit* se găsește la p. 251–257, iar schema de filiație, la p. 267.

⁶ Însemnare reprodușă în Ștrempel, *Copiști*, p. 208, și în Ștrempel, *Catalogul*, vol. 2, p. 299.

⁷ Ștrempel, *Copiști*, p. 208.

⁸ Însemnare reprodușă în Ștrempel, *Copiști*, p. 208.

arată Ștrempel⁹, cel care a trecut data pe cotor a făcut o confuzie între cuvântul *ruca* (scris în criptogramă F[S|) și anul 1689 în caractere chirilice, deoarece, F fiind neclar, l-a confundat cu a. Însă absența semnului de mii și a semnului de cifră de deasupra, dar și prezența accentului deasupra slovei [constituie argumente suficiente pentru a considera că însemnarea conține cuvântul *ruca* în criptogramă, și nu anul 1689. Ulterior, în 1983, același Ștrempel data manuscrisul la începutul sec. al XVIII-lea¹⁰. După cum vom vedea mai jos, această a doua datare este cea corectă.

Dat fiind că ms. rom. 2513 BAR conține o variantă a *Fiziologului* (f. 253–265^v), observații privind datarea lui apar în studiile care s-au ocupat de acest text. Cătălina Velculescu este prima care oferă indicii legate de datarea manuscrisului. Acesta este copiat de Serafim „îndată după anul 1700”¹¹ sau, cum afirmă în alt loc, „înainte de 1713”¹². Ca argumente pentru datarea ms. rom. 2513 BAR imediat după 1700, autoarea aduce în discuție însemnările de pe un alt manuscris copiat tot de Serafim (ms. rom. 2456 BAR), precum și anul 7221 (1712–1713) cu care începe *Selenodromionul* inclus în ms. rom. 2513 BAR¹³.

V. Guruianu, în ediția la *Fiziologul* apărută în seria de cărți populare publicată de Editura Minerva sub îngrijirea lui Ion Gheție și Alexandru Mareș, reține data aproximativă 1713 („cca 1713”), fără a aduce însă argumente în acest sens¹⁴.

În vederea datării aproximative a acestui manuscris, este într-adevăr de reținut unul din argumentele Cătălinei Velculescu, și anume însemnările de pe ms. rom. 2456 BAR. Serafim semnează acest manuscris, tot în criptogramă, ca „Serafim, <i>ero<o>monah eclis<ia>rh ot Bistriț<a>” (f. 103)¹⁵, ca și în însemnările din ms. rom. 2513 (vezi, mai sus, însemnarea de la f. 228, precum și altă însemnare, de la f. 1: „Serafim, <i>er<o>monah, eclis[i]i<a>rh”¹⁶). Ms. rom. 2456 BAR conține două însemnări legate de anul scrierii: „Leat 7212, m<e>s<eța> i<u>nie 2 zile” (ff. 1-5) și „L<ea>t 7213”¹⁷, interpretate de Ștrempel ca 1704 și 1705. Dat fiind că însemnarea privind anul 7213 nu conține nicio specificație cu privire la lună, poate fi vorba tot de anul 1704 (lunile septembrie–decembrie).

De asemenea, deși Serafim, în însemnările sale din ms. rom. 2513 BAR, nu ne oferă niciun indiciu privind anul copierii manuscrisului, includerea unui *Selenodromion* spre sfârșitul codicelui (ff. 283–294) poate servi ca ancoră. Acest text, ce poartă titlul *Alergarea lunii, adecă încungiurarea anului*, începe din luna

⁹ *Ibidem*, notă de subsol.

¹⁰ Ștrempel, *Catalogul*, vol. 2, p. 299.

¹¹ Velculescu, *Fiziologul*, p. 110.

¹² *Idem*, *Variante*, p. 80.

¹³ *Idem*, *Fiziologul*, p. 115, nota 5. „Cum un ciclu de *alergarea lunii* dura 19 ani (cf. ms. 2513, f. 294), însemnează că 1712–1713 era anul celui mai apropiat nou grup de 19 ani” (*ibidem*).

¹⁴ Guruianu, *Fiziologul*, p. 41.

¹⁵ Însemnare reprodușă în Ștrempel, *Copiști*, p. 207.

¹⁶ Însemnare reprodușă în *ibidem*.

¹⁷ Însemnări reprodușe în *ibidem*.

martie a anului 7221 și se termină în luna februarie a anului 7240, adică martie 1713–februarie 1732¹⁸.

Nu trebuie omis nici faptul că textul *Patericului*, care compune mare parte din miscelaneul de sub cota ms. rom. 2513 BAR, este o selecție a anumitor povestiri, învățături și cuvinte de folos dintr-o traducere românească a *Proloagelor* moscovite¹⁹. Este vorba de *Proloagele* tipărite la Moscova în 1685, care, conform Cătălinei Velculescu²⁰, au fost aduse în Țara Românească în 1698 de ieromonahul Paisie de la Cozia și dăruite apoi Mănăstirii Bistrița olteană. Că traducerea nu îi aparține lui Serafim (chiar dacă el cunoștea limbile slavonă și grecească²¹) este învederat: textul nu prezintă ștersături, ci doar diverse adaosuri marginale mărunte, dovadă a faptului că autorul și-a revizuit copia.

Având în vedere toate aceste aspecte, putem da credit datării propuse de Guruianu, și anume cca 1713. În jurul anului 1698, au ajuns *Proloagele* rusești în Mănăstirea Bistrița, un traducător necunoscut le-a tradus (integral sau selectiv), iar Serafim a întocmit un miscelaneu care cuprinde aceste „învățături sufletești foarte de folos, scoase din proloagele ceale moschicești și di printr-alte sfi<n>te cărți adunate”, între care se includ *Minunile Sfântului Nicolae*, un cuvânt al Sfântului Athanasie cel Mare, arhiepiscopul Alexandriei, pentru Melhisedec, *Veșmântul lui Hristos*, și, alături de ele, *Fiziologul*, un *Selenodromion* pentru anii 1713–1732 și *Gromovnicul lui Iraclie împărat*²². Pentru toate acestea va fi fost nevoie să treacă un anumit interval de timp, și includerea *Selenodromionului (Alergarea lunii)* ar putea indica o apropiere de anul 1713, din considerentul că includerea unei astfel de cronologii în codice cu mult timp înainte (perioada imediat următoare anului 1700) sau cu mult timp după²³ nu și-ar fi avut rostul. Bineînțeles, o astfel de datare este aproximativă și, în lipsa unui examen filigranologic, încă provizorie²⁴, însă prin coroborarea argumentelor de mai sus, are șanse să fie validă.

3. OBSERVAȚII PRIVIND DATAREA MS. ROM. 2516 BAR

Ms. rom. 2516 BAR nu s-a bucurat de atenția specialiștilor în măsura în care s-a bucurat manuscrisul lui Serafim, dat fiind că este o copie a acestuia din urmă și nu prezintă niciun interes particular. Din punctul de vedere al vechimii, valoarea lui

¹⁸ Ultimul an înscris în text este 7239 <1731>, însă acesta este trecut în dreptul lunii martie, după care se înșiră restul lunilor până în februarie următor. De aceea considerăm că adevăratul punct final al *Selenodromionului* este anul 7240 <1732>.

¹⁹ Vezi, în acest sens, titlul conținut la f. 1: *Pateric sau otăcinic. Viețile și petreacerile sfinților săhastri și alte învățături sufletești foarte de folos, scoase din proloagele ceale moschicești și di printr-alte sfi<n>te cărți adunate*; cf. Velculescu, *Variante*, p. 80.

²⁰ Velculescu, *Variante*, p. 78.

²¹ *Ibidem*, p. 80.

²² Cf. și descrierea din Ștrempelel, *Catalogul*, vol. 2, p. 299.

²³ În legătură cu Serafim, mai aflăm din ms. rom. 2456 BAR că, în 1721, era egumen la Arnota și că, în 1724, „s-au pristăvit” (f. I liminară^v); cf. însemnările reproduse în Ștrempelel, *Catalogul*, vol. 2, p. 277).

²⁴ Cf. Mareș, *Cea mai veche versiune*, p. 136.

constă în faptul că este cel mai vechi miscelaneu copiat de Ilarion ieromonahul, ajuns ulterior egumen al Mănăstirii Bistrița²⁵. Este amintit de V. Guruianu în ediția la *Fiziologul*, cu aceeași mențiune cu care se regăsește și la Ștrempel sau la Velculescu: „ante 1736”, cea mai veche însemnare, de mâna lui „Macarie ieromonah” (ff. 8–10)²⁶.

În ceea ce privește conținutul, manuscrisul lui Ilarion este o copie aproape fidelă a manuscrisului lui Serafim. Există totuși câteva diferențe. În primul rând, titlul *Patericului* diferă în ms. rom. 2516 BAR: *Otăcinic, întru care să scriu viețile sfinților părinți sihastrii și ale altor sfinți foar<te> de folos sufletesc* (f. 8). Nu se mai amintește izvodul rusesc și nici faptul că învățăturile și cuvintele cuprinse în miscelaneu sunt adunate și din alte cărți, nu doar din *Pateric*. Apoi, codicele începe cu *Luna lui noemvrie, 20 de zile: Viața sfântului părintelui nostru Grigorie Decapolit, carele să află sfintele moaște cu trupul întreg în sfânta mănăstire Bistrița* (ff. 8–14^v), urmată de *Cartea sfântului Grigorie, care o au trimis către unchi-său Simeon arhimandritul* (ff. 14^v–44^v). Abia apoi este transcrisă prima învățătură din ms. rom. 2513 BAR: *Învățătura sfântului Amon*.

Din acest punct înainte, ordinea textelor o urmează pe cea din codicele copiat de Serafim, cu câteva excepții: *Poveastea părintelui Loghin, cum i s-au ispoduit înaintea lui un drac* (ms. rom. 2513 BAR, ff. 6^v–11^v) este omisă, iar la ff. 237^f–238^f este introdus un *Cuvânt din otăcinic de un călugăr ce au dat o haină unui sărac și cum au văzut pre H<risto>s îmbrăcat într-însa*, inexistent în ms. rom. 2513 BAR. De asemenea, mai pot fi amintite diferențe minore în titlurile celorlalte texte: din titlul textului *Cuvânt de Pavel episcopul, care ș-au lăsat episcopia și, mergând la Antiohia, să hrănia lucrând la zid* (ms. rom. 2513 BAR, f. 109^v) este omis cuvântul „episcopul” (ms. rom. 2516 BAR, f. 151); *Cuvânt din Limos de Iulian călugărul pre care l-au izbăvit îngerul de curvie* (ms. rom. 2513 BAR, f. 123) devine *Cuvânt din Otăcinic pentru Iulian călugărul pre carele l-au izbăvit îngerul de curvie* (ms. rom. 2516 BAR, f. 161); cuvântul „pateric” din titlul de la f. 205 (ms. rom. 2513 BAR) este înlocuit cu „otăcinic” (ms. rom. 2516 BAR, f. 229); „Maica lui Dumnezeu” din titlul de la f. 239 (ms. rom. 2513 BAR) este înlocuit cu „Precista”.

Diferența majoră constă însă în omiterea a două texte: *Alergarea lunii, adecă încungiurarea anului și Gromovnic al lui Iraclie împărat*. Cele două fragmente de *Pateric* care le încadrau sunt păstrate în manuscrisul lui Ilarion: *Poveaste de un călugăr ce l-au înșelat Dracul și Poveaste frumoasă și de folos pentru un om prost și cu totul fără-de răotate și drept*, iar la finalul miscelaneului, Ilarion adaugă *Viața și minunile preacuviosului părintelui nostru Vasilie cel Nou, scris de Grigorie*,

²⁵ În 1741, din funcția de egumen al Mănăstirii Bistrița, semna actul alegerii episcopului Metodie la Episcopia Buzăului (Enăceanu, *Condica*, p. 916–918). Începând cu anul 1744, Ilarion se semnează ca proegumen: ms. rom. 2579 BAR, ms. rom. 2596 BAR, ms. rom. 2582 BAR, ms. rom. 2574 BAR.

²⁶ Cf. Guruianu, *Fiziologul*, p. 41; Ștrempel, *Copiști*, p. 114; Ștrempel, *Catalogul*, vol. 2, p. 301; Velculescu, *Alte două manuscrise*, p. 325. Velculescu, *Fiziologul*, p. 114, îl omite din schema manuscriselor.

ucenicul său (cu *Vămile văzduhului*) (ms. rom. 2516 BAR, ff. 310–365). Deși nu putem ști de ce Ilarion a ales să nu copieze *Gromovnicul*, despre *Alergarea lunii* putem presupune că a fost omisă deoarece miscelaneul a fost copiat în apropierea încheierii perioadei cuprinse în acest *Selenodromion*. Am avea astfel o datare aproximativă în anii 1730–1736. De asemenea, și această datare este provizorie și trebuie argumentată cu date obținute din examenul filigranologic.

4. RAPORTUL DINTRE CELE DOUĂ MANUSCRISE STUDIAȚE

Deși concluziile anterioare sunt cu titlu provizoriu, urmând a fi confirmate de studiul filigranelor, studiul nostru ne-a dus la o certitudine: ms. rom. 2516 BAR este o copie (fidelă, am putea spune) a ms. rom. 2513 BAR. Pe lângă respectarea cu strictețe a conținutului și a ordinii textelor din *Pateric*, se mai pot aduce ca argument în acest sens și integrarea în textul copiat de Ilarion a diverselor note marginale din miscelaneul copiat și revizuit de Serafim²⁷ sau păstrarea „formatării” titlului²⁸.

Aceasta rezolvă una din problemele rămase neelucidate în articolul nostru anterior (Sava, *Cuvântul lui Ipolit*), și anume dacă ms. rom. 2516 este la originea ms. rom. 2513 sau, din contră, este o copie a acestuia care nu a avut continuitate în celelalte două copii ulterioare (ms. rom. 2596 BAR și ms. rom. 2102 BAR).

După cum stabileam în articolul citat, prin prisma absenței notei marginale din ms. rom. 2513 BAR, f. 236 („statul dintâiu”), în ms. rom. 2516 BAR și prezența ei în ms. rom. 2596 BAR și ms. rom. 2102 BAR, este sigură o descendență directă a *Cuvântului lui Ipolit* din ms. rom. 2596 BAR (de pe care s-a copiat ms. rom. 2102 BAR) din *Cuvântul lui Ipolit* din ms. rom. 2513 BAR. Absența acestei note în ms. rom. 2516 BAR este inexplicabilă, dat fiind că alte note marginale din cuprinsul miscelaneului sunt transpuse cu fidelitate în rând cu textul de Ilarion. Cert este însă că ms. rom. 2516 BAR este o copie directă a ms. rom. 2513 BAR.

În ce privește nepreluarea ms. rom. 2516 BAR în miscelaneele ulterioare care conțin versiunea prescurtată a *Cuvântului lui Ipolit* (deși copistul următorului manuscris în ordine cronologică [ms. rom. 2596 BAR] este același Ilarion ieromonah),

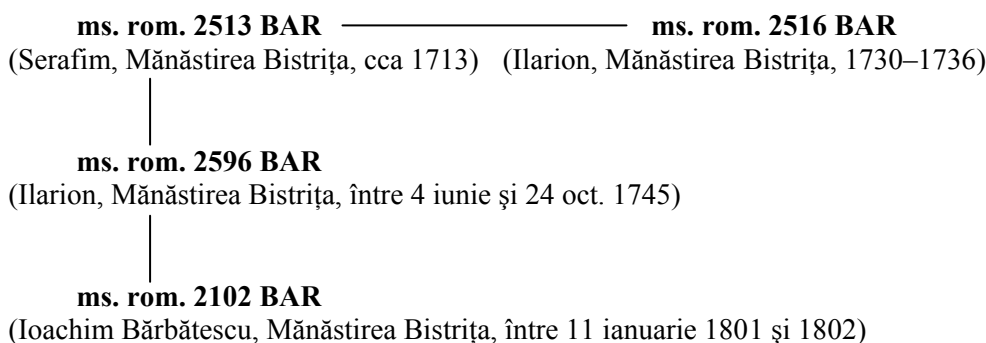
²⁷ De exemplu, în titlul de la f. 22 din ms. rom. 2513 BAR (*Cuvânt din otăcinic pentru un călugăr ce plângea în toate zilele*), articolul nehotărât „un” este adăugat marginal; în ms. rom. 2516 BAR, f. 65, articolul a fost inserat în rând cu textul. Un alt exemplu și mai elocvent îl reprezintă o glosă marginală a lui Serafim, de la f. 5^v a ms. rom. 2513 BAR: în dreptul lui „buiuguire”, Serafim notează marginal „spaimă sau videnie”; Ilarion înlocuiește în text „buiuguire” cu „spaimă sau videnie” (ms. rom. 2516 BAR, f. 50^v).

²⁸ În ms. rom. 2513 BAR, la f. 107, pe aproape jumătate de pagină este un desen cu doi îngeri și cu motive geometrice, iar titlul este scris cu ligaturi (față de alte titluri mai puțin importante, care sunt scrise fără ligaturi); în manuscrisul lui Ilarion, deși dispăre desenul, titlul păstrează în continuare „formatarea” specială cu ligaturi.

răspunsul îl găsim într-o însemnare de la ff. 8–10 ale ms. rom. 2516 BAR, conform căreia miscelaneul cu pricina a fost dat în 1736 Bisericii din peșteră, cu hramul Sfinții îngeri²⁹. Așadar, e posibil ca, în 1745³⁰, atunci când a realizat noua compilație (organizată după alte criterii și cu foarte puține texte comune³¹ cu ms. rom. 2513 BAR), Ilarion să nu mai fi avut la dispoziție mai vechea copie realizată tot de el, aceasta aflându-se la acel moment în Biserica din peșteră, și să fi apelat tot la textul cuprins în ms. rom. 2513 BAR. De data aceasta nota marginală amintită este inserată în text (f. 395^v), tot cu cerneală roșie³².

Prin urmare, pe baza noilor date, putem realiza schema finală a manuscriselor, cu titlu provizoriu rămânând doar datările primelor două manuscrise în ordine cronologică:

Filiația manuscriselor aparținând variantei prescurtate a Cuvântului lui Ipolit

5. CONCLUZII

În urma analizei din articolul de față, am ajuns la două datări provizorii pentru cele mai vechi manuscrise aparținând versiunii prescurtate din *Cuvântul lui Ipolit*: cca 1713, pentru ms. rom. 2513 BAR, și 1730–1736, pentru ms. rom. 2516 BAR. Datările acestea, împreună cu aspecte ce țin de concordanța conținutului dintre cele două miscelane, ne-au ajutat să stabilim că ms. rom. 2516 BAR este o copie directă a ms. rom. 2513 BAR, înstrăinată apoi din Mănăstirea Bistrița și rămasă fără continuare în copiile ulterioare din această versiune prescurtată. În

²⁹ Cf. transcrierea însemnării la Ștrempele, *Catalogul*, vol. 2, p. 301.

³⁰ Cf. însemnările transcrise în Ștrempele, *Catalogul*, vol. 2, p. 328–329, și Ștrempele, *Copiști*, p. 112–113.

³¹ Unul din aceste texte comune este *Cuvântul lui Ipolit*, care e urmat imediat de *Cuvântul sfântului Efreem pentru Antihrist*, grupaj care se păstrează și în copia realizată după acest miscelaneu de Ioachim Bărbătescu în 1801–1802 (ms. rom. 2102 BAR).

³² Este inserată de fapt la sfârșit de paragraf, între textul paragrafului, scris cu cerneală neagră, și textul respectiv, scris cu cerneală roșie, fiind un spațiu mai mare decât cel normal.

urma acestor constatări, am stabilit schema definitivă a celor patru manuscrise care formează versiunea prescurtată a *Cuvântului lui Ipolit*.

BIBLIOGRAFIE

- Andrei, *De Antichristo* = Osvalda Andrei, *Dal De Antichristo di Ippolito al De consummatione mundi dello Ps. Ippolito: „riscrivere” un testo e „comunicare storia”, în Atti del XXXII Incontro di studiosi dell’antichità cristiana*, 8–10 mai 2003: Comunicazione e recezione: protagonisti, tecniche e vie del documento cristiano (IV–VI secolo), *Studia Ephemeridis „Augustinianum”*, Roma, 2004.
- Bădiliță, *Metamorfozele* = Cristian Bădiliță, *Metamorfozele Anticristului la Părinții Bisericii*, traducere de Teodora Ioniță, Iași, Editura Polirom, 2006.
- Enăceanu, *Condica* = Ghenadie Enăceanu, *Din istoria Bisericii Române, Mitropolia Ungrovlahiei, Condica Sfântă*, BOR, VIII, 1884–1885, nr. 12, p. 905–924.
- Gennari, *Aspetti* = Silvia Gennari, *Aspetti del cristianesimo di età teodosiana. Il De consummatione mundi dello Ps. Ippolito*, tesi di laurea, Facoltà di Lettere e Filosofia, Università degli Studi di Siena, a.a. 1997/1998.
- Guruianu, *Fiziologul* = *Fiziologul*. Studiu filologic, studiu lingvistic, ediție și glosar de V. Guruianu, în Ion Gheție și Alexandru Mareș (coordonatori), *Cele mai vechi cărți populare în literatura română*, vol. II, București, Editura Minerva, 1997.
- Mareș, *Cea mai veche versiune* = Alexandru Mareș, *Cea mai veche versiune românească a Florii darurilor*, în *Cărți populare din secolele al XVI-lea – al XVIII-lea. Contribuții filologice*, București, Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2006, p. 131–148.
- Mihăescu, *Cronografele* = Doru Mihăescu, *Cronografele românești*, București, Editura Academiei Române, 2006.
- Sava, *Cuvântul lui Ipolit* = Cristinel Sava, *Cuvântul lui Ipolit în literatura românească veche. Versiunea prescurtată*, LR, LII, nr. 4, 2013, p. 498–506.
- Ștrempel, *Catalogul* = Gabriel Ștrempel, *Catalogul manuscriselor românești*, vol. 1 (BAR, 1–1600, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1978), vol. 2 (BAR, 1601–3100, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983), vol. 3 (BAR, 3101–4413, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1987), vol. 4 (BAR, 4414–5920, București, Editura Științifică, 1992).
- Ștrempel, *Copiști* = G. Ștrempel, *Copiști de manuscrise românești până la 1800*, vol. 1, București, Editura Academiei, 1959.
- Velculescu, *Alte două manuscrise* = Cătălina Velculescu, *Alte două manuscrise cu „Fiziologul” românesc*, RITL, XXXVII, 1989, nr. 1–2, p. 325–328.
- Velculescu, *Fiziologul* = Cătălina Velculescu, *„Fiziologul” de la Bistrița*, în *Cărți populare și cultură românească*, București, Minerva, 1984, p. 110–116.
- Velculescu, *Variante* = Cătălina Velculescu, *Variante românești ale Prologului*, în *Cărți populare și cultură românească*, București, Minerva, 1984, p. 75–90.

OBSERVATIONS REGARDING THE DATING OF THE OLDEST ROMANIAN
VERSION OF THE *DISCOURSE BY THE MOST BLESSED HIPPOLYTUS*

(Abstract)

In the present paper, we have made some observations regarding the dating of the oldest two Romanian manuscripts containing the shortened version of the *Discourse by the Most Blessed Hippolytus*. Following our analysis, we have reached two provisional dates: circa 1713, for ms. rom. 2513 BAR, and 1730–1736, for ms. rom. 2516 BAR. These dates, together with various aspects regarding the content of the two codices, helped us establish that ms. rom. 2516 BAR is a direct copy of ms. rom. 2513 BAR, which left the Bistrița monastery and had no continuity in subsequent copies belonging to the shortened version. Thus, we were able to draw the final family tree of the four manuscripts that form the shortened Romanian version of the *Discourse by the Most Blessed Hippolytus*.

Cuvinte-cheie: datare, Pseudo-Hipolit, Antihrist, De consummatione mundi, versiune prescurtată, Serafim, Ilarion.

Keywords: dating, Pseudo-Hippolytus, Antichrist, De consummatione mundi, shortened version, Serafim, Ilarion

*Institutul de Lingvistică
„Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
al Academiei Române
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

Cătălina VelculescuMANUSCRISE CU NARAȚIUNI DESPRE „NEBUNI ÎNTRU HRISTOS”
RECENT IDENTIFICATE

În cartea *Nebuni întru Hristos*¹ atrăgeam atenția că probabil mai există și alte manuscrise decât acelea pe care le-am analizat cu fragmente din „Viața” lui Andrei Salos.

Am identificat recent câteva astfel de manuscrise unde fragmentele care ne interesează au fost înregistrate în cataloage sub denumirea generică de „fragmente din pateric” sau „literatură monahală”².

¹ București, Editura Paideia, 2007 (în continuare: C. Velculescu 2007).

² Vezi: Ion Bianu, R. Caracaș, G. Nicolaiasa, G. Ștrempel, Fl. Moisil, L. Stoianovici, *Catalogul manuscriselor românești*, vol. I–IV, București, Academia Română, Editura Academiei, 1907–1967 (în continuare: Bianu *et alii*, *Catalogul*; aici fragmentele din ms. 1373 apar în descrierea detaliată cu titlurile reale); Gabriel Ștrempel, *Copiști de manuscrise românești până la 1800*, Editura Academiei, București, 1959 (în continuare: G. Ștrempel, *Copiști*); idem, *Catalogul manuscriselor românești*, vol. I–IV, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1978–1992 (în continuare: G. Ștrempel,